

H I M L E N G T.

Eigen tone.

Eg lengtar so heim til den strålande stad,
der songen lik votni skal ~~ströyma.~~ *flöyma.*
Få blanda mi röyst i det jublande kvad,
som reint gjenom Himlen skal ströyma.
Og jordlivets sorger få glöyma.

Her höyrer eg ofte: " Du når ikkje heim!
Du snåvar og fell i kvar tuva."
Dei trugande röyster, - seg, Kjenner Du deim - ?
fær ofte mi sjæl til å gruva,
og fly som den fredlause duva.

Å nei, for eit byte: for tårer og kav,
få sigerens palma i hende!
Og leva på nytt attum sorger og grav
i æva, som aldri tek ende.
Og mötast med kjære og kjende.

Å tenk, at eg åsyn til åsyn skal sjå
min ven, med dei særmerkte hender.
Der ströymer vel frygd gjenom sjæli mi då,
når andlitet mot meg han vender,
og velkomehelsing meg sender.

I Himmelens solljos, som frelsarens brud,
eg gjeng i min snøkvite bunad.
Som sol over högfjell- so blenkjer mitt skrid
i gullglans, frå brudgomens truna.
I livssoli glitrar mi kruna.

Eg veit at ho kann ikkje tolkast med ord,
den sæla eg heime fær kjenna.
Å Frelsar, å styr mine stig her på jord.
Og kraft til min strid må Du senda,
so glad eg mitt laup kann fullenda.

Johs.M.L.Rydland.